HET BOSDUINMYSTERIE

Chris van de Wijgaert

HET BOSDUINMYSTERIE

Noorderkempen Cosy Crime Press

Titel: Het Bosduinmysterie
Reeks: Kempense Dorpsdetectives – Deel 2
Auteur: Chris van de Wijgaert
Genre: Misdaadroman - Vlaamse cosy crime
ISBN paperback: 9789083665023
ISBN EPUB: 9789083665030
ISBN Paperback NL: 9789403925509
Wettelijk Depot: D/2026/16417/0002
Uitgave: Eerste editie, augustus 2026
Uitgever - imprint: Noorderkempen Cosy Crime Press
Plaats van uitgave: Wuustwezel, België
Website: www.cosycrime.be
Contact: info.contact@cosycrime.be

Copyright © 2026 Chris van de Wijgaert

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, berust op toeval.

–

De AI-gegenereerde foto's van de fictieve personages en het interactieve stratenplan van Bosduin, kan je zien op onze website www.cosycrime.be (pagina: de personages/streetview). Dat helpt om je meteen in te leven in het verhaal.

Voor Linda,

Mijn lieve echtgenote

Voor Jirko en Yana,

Onze schat van een zoon
en onze parel van een schoondochter

Ik hoop dat het mysterie

van onze warme liefde voor elkaar

nooit opgelost geraakt!

PROLOOG 9
1 - IN DE BIBLIOTHEEK 12
2 – PENSION DENNENRUST 18
DE SMAAKMEESTER 27
3 – HETERDAAD OP DE HEIDE 34
4 – BIJ DE WARME BAKKER 40
5 - PASTOOR CORNELIS PROOST 44
6 - HUIZE TEN BOSDUYN 48
7 - WAAR IS BENNY? 56
8 - MANTE VANDEZANDE 61
9 - HERBERG DE POSTILJON 71
10 - DUBBEL DRAMA IN BOSDUIN 77
11 - BIJ DE KAPPER 83
12 - WARD PEETERS 87
13 - MARKTDAG IN BOSDUIN 91
14 - HET VERHAAL VAN LOTTE 96
15 - BIJ DE NOTARIS 104
16 - TRANQUILLA RESORT KEMPEN 107
17 - DE BOM BARST 111
18 - DE HOORZITTING 114
19 - DE VLOEK VAN DE HEKS 137
20 - DE BARBECUE 142
21 - GENTLEMEN'S AGREEMENT 148
22 - DE SCHOOLMEESTER 152
23 - HET SCHADUWTEAM 159
24 - HET LIJSTJE 165

25 - DE MEMORY STICK 171
26 - HUGO GEVERS 183
27 - DE VIDEOBOODSCHAP 193
28 - AFGESERVEERD 197
29 - HET MOORDWAPEN 202
30 - GEVOGELTEPATÉ 208
31 - ELIAS VERTELT 212
DE POELIER 217
32 - DE BOSWACHTER 221
DE TIENDE STOEL 230
33 - MINUS VAN THYSSKES 239
34 - KOEN VERBEECK 248
35 - DE WASSERIJ 255
36 - JOHNNY LAUWERS 261
DE FIXER 267
37 - DE STAND DER DINGEN 271
38 - DE ARRESTATIE 277
39 - DE FOTO 291
40 – DE JACHT 297
41 – DE TAND 309
42 – DE CILINDER 312
DE MOL 316
43 – DE BASTAARD 323
44 – HET VERHOOR 327
45 – ETENTJE IN DENNENRUST 337
EPILOOG 349

PROLOOG

De pater zit ineengedoken op de bok van de kar. Hij ment de paarden met korte krachtige bevelen, uitgestoten met lage, diepe stem. Hij spoort ze aan tot haast, trekt gespannen aan de teugels en gebruikt de zweep net iets te vaak. De paarden dampen van de inspanning. Hun flanken glimmen in het bleke maanlicht. Uit hun neusgaten stijgen warme wolken die samensmelten met de mist in de koude nacht.

De houten kar kraakt onder het gewicht van de twee kisten. De kleine punter die ernaast ligt, danst mee, tikkend tegen de schotten van de laadbak bij elke kuil en zandhoop die de karrewielen doen opveren. Het gehobbel van de kar en het gestamp van de hoeven slaan holle echo's in de stilte van de nacht.

De pater kijkt voortdurend over zijn schouder. Niet één keer, maar telkens opnieuw, uitkijkend naar naderende belagers. Zijn kap hangt half over zijn gezicht, maar zijn ogen blijven scherp, rusteloos, zoekend naar beweging tussen de bomen en het struikgewas aan de rand van het bos. De Franse troepen waren nog ver weg, maar hun handlangers, rovers en ongewenste nieuwsgierigen, die kunnen overal zitten.

Hij mijdt de afslag naar Gooreind en Bosduin, maar leidt de paarden met een korte ruk naar rechts over een oneffen, met onkruid overwoekerd smal pad dat recht naar het Bosduinven loopt.

Het ven ligt er stil bij, een zwarte spiegel onder een grijze mistige maan. De pater springt van de bok. Zijn knieën protesteren, maar hij negeert het. Hij trekt de punter van de kar en schuift die in het ven. Hij knoopt de schuit vast aan een knoestige tak die uit het water steekt. Hij klimt op de kar en duwt de kisten over de rand. Ze vallen met een doffe bons en met het gerinkel van metalen voorwerpen in het mulle zand naast de kar.

Zijn armen trillen van de inspanning. De kisten zijn zwaarder dan hij zich herinnerde. Goud en zilver lijken meer te wegen wanneer je er afscheid van moet nemen.

Met een laatste inspanning trekt hij de kisten in de punter, die vervaarlijk schommelend de lading ontvangt. De pater blijft even hijgend staan, met zijn benen tot aan zijn knieën in het ondiepe ven en de zoom van zijn pij doornat.

Hij klimt in de punter, zet zich achteraan wijdbeens en rechtop. De vaarboom zakt in de modderige bodem; een stevige duw, en de boot komt los van de oever. De punter glijdt traag vooruit. De rietkragen sluiten zich achter hem als vingers. Hij stuurt de schuit naar het midden van de plas. De mist hangt laag als een bleek deken over het oppervlak. De pater voelt hoe de wereld achter hem verdwijnt. Hij is alleen met het ven, één met het ven.

Wanneer hij het midden van de plas bereikt, legt hij de punter stil. De stilte hangt zwaar over het water. De nevel wikkelt zich koud en klam om zijn pij. De pater buigt zich voorover en duwt de kisten één voor één over de rand. Ze verdwijnen bijna geruisloos in het ven, alsof ze weten dat ze zich verborgen moeten houden voor kerkrovers en ander grijpgraag gespuis. Pater Gregorius recht z'n rug, zucht vermoeid maar tevreden. Hij veegt met de mouw van z'n pij zijn bezweet voorhoofd af. Dan keert hij de schuit en boomt zich een weg terug naar de kant.

Voor Alijt, die men fluisterend de heks van Bosduin noemt, is duisternis geen hinder maar een metgezel. Ze beweegt zich tussen de masten en het lijkt wel of die voor haar wijken. Haar voeten versmelten met het zachte mos. De nevelslierten aan de bosrand lijken door haar adem voortgebracht.

Ze ziet hoe de pater terugkeert zonder lading, de schuit lek slaat en zijn blik nog een laatste keer over het ven laat glijden. Ze hoort hoe hij met luide stem, die galmt over het water, een plechtige eed zweert: "Ik zal waken over dit oord tot de goddeloze vijand

verdreven is. Geen sterveling zal deze plek onteren door diefstal. Wat ons door de godsvrucht van onze kudde geschonken werd, zal niet door heidense rovers bezoedeld worden."

De paarden schudden ongeduldig hun kop, de teugels rinkelen. Ze hinniken gretig om weg te rijden, ver weg van deze beklemmende plek. De pater klimt terug op de bok. Met een korte ruk aan de teugels en een gedempt bevel, schieten de paarden vooruit.

Alijt ziet hoe het span zich in de verte oplost in de mist. De nacht sluit zich achter hen. Als de stilte terugkeert, stapt ze naar de waterkant, naar het ven, dat nu een geheim verbergt, een Gouden Kalf.

Ze kijkt strak voor zich uit en spreekt met klare stem haar voorspelling uit, die enkel bevestigd wordt door de echo van haar woorden, terugkerend over het water: *"De Witte Waker zal altijd ronddwalen op deze plek en de schat behoeden. En voorwaar, er zal altijd een Alijt zijn in Bosduin, als getuige van zijn eed. Wee diegene die de Witte Waker probeert te verschalken. Het zal zijn ondergang worden."*

Ze had er geen idee van hoe dicht ze bij de waarheid zat, toen ze deze profetische woorden uitsprak.

1 - IN DE BIBLIOTHEEK

Ik sla met een zucht het antieke boek dicht. Het is dik, zwaar en het ruikt naar oud perkament. En ook naar stof. Het stof van alle jaren dat het ongelezen in de rekken gestaan heeft, hier in de dorpsbibliotheek van Bosduin, een gehuchtje dat zich aanschurkt tegen Gooreind.

Het is een oud boek, een verhalenbundel, ingebonden in groen kalfsleer. Op de rug die met goudlijntjes versierd is, staat de titel: *"Sagen, mirakelen en vertellingen uit de Campina".* Dat laatste is een oude Latijnse benaming voor de Kempen. Het betekent zoveel als "open vlakte", uitgestrekt en leeg. *Amandus De Ridder* schreef het werk omstreeks 1850.

Je kan het boek niet uitlenen. Daarvoor is het te waardevol. Je kan het enkel raadplegen in de leeszaal van de bib. Als je er de tijd voor hebt. En dat heb ik, want ik ben jonggepensioneerd en Noëlla, mijn vrouw, zit nu toch bij Nelly, de kapster. Dat wekelijkse ritueel van haar duurt gemiddeld twee uur en kost ergens tussen de € 50 en € 100. Je zou bijna denken dat kappersbezoek haar hobby is. Mijn hobby, bibliotheekbezoek, is veel goedkoper, gratis zelfs en ik kan er ook twee uur bij stilzitten terwijl ik, net als zij, de tijd verdrijf met *"*boekskes*"* lezen.

'En? Heb je gevonden wat je zocht, Jef?' Margriet, de bibliothecaresse, kijkt me met een afwachtende glimlach aan, haar hoofd een tikje schuin.

'Zeker, Margriet. Dit is een prachtig historisch werk. Het geeft een levendig beeld van de sagen en de volksverhalen die oorspronkelijk dezelfde functie hadden als *Netflix* vandaag; het *volk, verhaaltjes* vertellen… snap je?'

‘Fijn dat jij er interesse in hebt, Jef. Je bent ongeveer de enige in heel Bosduin en omgeving. Maar ja, je wordt niet voor niets *Jef Vandepoele, de folklorist* genoemd hé?’

‘Wat mij vooral interesseert, is hoe die oude volksverhalen nog altijd blijven hangen in het dagelijks leven in onze streek. Neem nu dat verhaal van de schat van de pater dat ik net gelezen heb. Vraag er maar naar, aan gelijk welke *ouwe knar* in Gooreind en omgeving. Ze zullen allemaal met de vinger wijzen naar dat landhuis van de Vermeulens, Huize Ten Bosduyn.’

‘De schat? Welke schat bedoel je, Jef?’

‘Ja natuurlijk, jij kent dat verhaal niet, jij bent een *heikneuter* uit Kalmthout en geen *bremshapper*, zoals wij hier in Bosduin!’

‘Zeg, Jef, ’t zal gaan ja, jij met je schunnige taal!’

‘Er is niets onfatsoenlijks aan, Margriet. Dat zijn oude spotnamen die de dorpelingen mekaar hier vroeger naar het hoofd slingerden. Dat verhaal van de schat kan ik je wel even samenvatten als je wil?’

‘Oké, Jef, nooit te oud om iets bij te leren.’

‘Wel dan, eind 18e eeuw, ten tijde van de Franse Revolutie was het norbertijnenklooster van Tongerlo, eigenaar van de hele streek hier, inclusief het Bosduinven. De Franse revolutionairen hadden adel en kerk afgeschaft en confisqueerden hun eigendommen. Een pater liet een deel van de kerkschatten van de abdij – twee kisten vol met gouden en zilveren voorwerpen – zinken in de modderige bodemlaag in het midden van het ven, om ze te verbergen voor de Franse troepen en de kerkrovers. Waarschijnlijk met de bedoeling om die later weer op te vissen, “als ’t God zou believen” of iets in die zin.’

Margriet doet ondertussen ijverig verder met haar werk op de computer. Ze tilt af en toe even haar hoofd op om me aan te kijken, alsof ze wil bevestigen dat ze mijn verhaal nog volgt.

‘In de volksmond wordt de schat *het Gouden Kalf van het Ven* genoemd. Hij zou gevonden zijn in 1890 toen het ven deels gedempt werd om er het landhuis “Huize Ten Bosduyn” op te bouwen. Men beweert, zonder te bewijzen, dat de kisten veilig ingemetseld zitten in de kelders.’

‘Och weet je, Jef, moest dat zo zijn, dan hadden de Vermeulens de schat al veel vroeger gebruikt om er hun vervallen krot van een landhuis mee op te knappen. Iedereen weet dat ze het niet te breed hebben, al jaren niet meer, sinds hun sigarenfabriek de deuren sloot. Het is bijna een wonder dat ze het landhuis nu toch min of meer opgelapt hebben.’

We worden onderbroken door een groepje schoolkinderen onder leiding van een juf. Ze komen een educatief bezoekje brengen aan de bibliotheek.

Ik zit nog even te mijmeren en overdenk dat ik Margriet Vermeersch al vele jaren ken. Ze is nu 59, heeft een verzorgd uiterlijk en een warme uitstraling met een rustige flair. Ze is slank, heeft donkerblond haar dat ze vaak los draagt. Ze is eenvoudig gekleed maar wel modieus. Ze is altijd vriendelijk maar met een nerveuze, onderhuidse spanning die nooit helemaal weggaat.

Noëlla en ik, hadden net als zij en haar man Koen een stacaravan op camping Noordzeezicht in Middelkerke aan de kust. Wij hebben ons vakantiestekje nog, zij hebben dat van hen verkocht. Daarna zijn we elkaar uit het oog verloren, tot zij hier plots aan de balie zat van onze bibliotheek.

Het groepje schoolkinderen heeft zich, zoals te verwachten, genesteld in de afdeling stripverhalen. Margriet zit weer achter de balie van de receptie.

‘Zeg, Margriet, hoe ben je eigenlijk hier in Bosduin terecht gekomen?’

‘Ach, Jef, je weet wat er allemaal gebeurd is en ik praat er niet graag meer over. Dat zal je wel begrijpen. Kalmthout werd me een beetje te benauwd om er te leven. Ik zocht een nieuwe start op een plek waar niemand mij kent… en dan duik *jij* hier weer op!’ Ze kijkt me schalks aan en doet alsof ze dat niet prettig vindt.

‘Ik had ook nooit gedacht om je hier nog eens te ontmoeten,’ zeg ik naar waarheid.

‘Deze afgelegen wijk van Gooreind leek mij ideaal,’ zegt ze, ‘kleine gemeenschap, mooie, rustige en groene omgeving en een bibliotheekfiliaal dat dringend iemand nodig had. Mijn ervaring als bibliothecaresse gaf de doorslag om mij aan te werven. Ze zeiden: “Proficiat, mevrouw Vermeersch, u bent aangeworven. U bent precies wat dit dorp verwacht van een bibliothecaris: ordelijk, beleefd en discreet.”’

‘Dat laatste,’ zeg ik al lachend, ‘is niet zo vanzelfsprekend in een gemeenschap die *leeft* van de dorpsroddels!’

De automatische buitendeur schuift open en Lotte Debeys, onze wijkagente komt binnen. Ze draagt een zware lederen aktentas. Ze ziet er vermoeid uit.

‘Wie we daar hebben,’ zeg ik, ‘Lotte, je ziet er moe uit, zware dag vandaag?’

‘Valt wel mee, Jef. Ik heb net in de Dorpstraat een gevluchte kip gearresteerd, een verdwenen bloempot opgespoord en een inbraak gepleegd bij de pastoor. Die was z’n sleutel in huis vergeten. Ik ben via het toiletvenstertje naar binnen gekropen om open te doen … Gewone werkdag, niets bijzonders.’

Ik moet er hartelijk om lachen. Ik ken Lotte redelijk goed. Ze is niet bepaald *Miss Universe*, maar dat zegt niets over haar goed karakter en haar warme persoonlijkheid. Ze heeft een hoekige kaaklijn met scherpe jukbeenderen. Dat geeft haar een stug voorkomen. Ze draagt haar lange donkerbruine haar in de meest eenvoudige snit: een paardenstaart. Dat geeft geen gedoe bij de

kapper – gewoon wat bijknippen en… klaar! Ze draagt haar uniform correct, maar het ziet er toch wat onverzorgd uit. Want aan het strijken van hemden heeft ze een hekel.

Lotte en Noëlla, mijn vrouw, kennen elkaar van de fitness. Samen persen ze één keer per week het overtollige vocht uit hun lijf in de hoop op een slankere lijn en een betere fysiek. Dat eerste valt op zicht te weerleggen, dat andere is een hardnekkig dogma, omdat er nu eenmaal geld aan gespendeerd is.

'Jef, kom je nog even mee naar m'n schoenendoos?' vraagt Lotte.

Ik kijk haar verbaasd aan, maar ze geeft verder geen uitleg. Haar "schoenendoos" is een kantoortje in de bibliotheek. Een kleine, efficiënt ingerichte berging, maar wel met een venster. Voor een volwaardige politiepost is Bosduin te klein. Dit lokaaltje in de bib, daar moet ze het mee stellen.

Aan de deur hangt een bordje met haar naam en functie. Ze heeft er nog een A4-tje naast gekleefd: "Zever in pakjes? Verkeerd adres!" Op haar bureautje staat een laptop tussen stapels dossiers. Aan de muur hangt een prikbord met het stratenplan van Gooreind. Daarop zijn ontelbaar veel gele notitieblaadjes geprikt.

'Nog een geluk dat je geen last hebt van claustrofobie,' zeg ik grinnikend, 'dit bezemhok is niet bepaald een ruim kantoor.'

'Och, ik heb een groot raam met uitzicht op de parking, dat maakt veel goed. En de geur van boeken en koffie die hier hangt, dat is een combinatie die me rust geeft. Ik werk wel graag in de bibliotheek. Het is hier stil en niemand komt zonder reden binnenwaaien. Het bordje aan m'n deur heeft z'n nut al bewezen,' zegt ze met een knipoog. Ze sluit de deur achter me en wijst me de enige stoel aan die er is voor bezoekers. Zelf gaat ze zitten achter haar bureautje en valt met de deur in huis.

‘Jef, ik ben ongerust.’ Ik kijk haar vragend aan. ‘Ik heb een gesprek gehad met Victor Luyten, je weet wel, de freelancejournalist. Hij zegt dat hij iets “groots” op het spoor is. Hij wou nog niet zeggen wat, maar het zou inslaan als een bom beweerde hij.’

‘En geen idee waarover het gaat?’

‘Neen, hij had het over “veel geld” en “gesjoemel” maar meer wou hij niet zeggen. Binnenkort zou hij er een artikel over publiceren in zijn column in *De Kempense Dorpsgazet*. Hij wou enkel lossen dat het artikel “heel Bosduin op z’n kop zal zetten.”’

2 – PENSION DENNENRUST

Pension Dennenrust is een groot, klassiek herenhuis op de hoek van de Zandberglaan en de Korenpatermeers. De gevel is zandkleurig met grijsgroene accenten, hoge ramen en een balkon met smeedijzeren hekwerk. Het pension is omgeven door een groene tuin met heesters, rododendrons en een kronkelend pad. Binnenin straalt het huis ouderwetse klasse uit: houten vloeren, antieke meubels, de geur van boenwas en kamillethee.

Margot Merlier, een 75-jarig, vriendelijk en ietwat gebogen vrouwtje baat het pension al decennialang uit met stille toewijding. Ze wil dat blijven doen zolang haar gezondheid het toelaat. Hulp heeft ze van haar dochter, die later de zaak zal overnemen en nu al de administratie doet en het personeel aanstuurt.

Margot heeft een rimpelig maar zacht gezicht, met een vriendelijke blik. Haar ogen zijn lichtgrijs, achter een bril met dunne metalen rand, hangend aan een kettinkje. Ze heeft zilverwit haar, opgestoken in een klassieke knot, soms met een haarnetje erover. Haar uitstraling is warm, maar haar slechthorendheid maakt haar soms wat afwezig. Dat compenseert ze met een glimlach en een knikje. Ze is nog goed in haar hoofd en ze onthoudt zonder probleem de namen van alle gasten, inclusief wat ze graag eten en waarvoor ze allergisch zijn.

Haar vaste gasten, de langverblijvers, zijn vooral oudere koppels die haar pension verkiezen boven een rusthuis. Dat klinkt ze te veel als “de laatste halte” in de oren. Ze heeft ook een paar eenzaten te gast, die voor een tijdje de hectische buitenwereld willen ontvluchten. Meestal types die “zichzelf willen tegenkomen” en vergeten dat ze dan gewoon even in de

spiegel hoeven te kijken. Dat is veel goedkoper dan een paar maanden logeren in dit pension.

Wat ze allen gemeen hebben: ze zoeken rust. De sfeer in Dennenrust *ademt* rust, stil en tijdloos, een oase in de dorpskern. Soms logeren er ook wel gewone toeristen, want er is geen hotel of B&B in Bosduin. Dat zijn dan vaak jonge gezinnen, die een paar dagen komen stappen op de heide. Nu en dan heeft ze hotelgasten die beroepshalve in Bosduin moeten zijn.

Eén van die laatste soort is Victor Luyten, de freelancejournalist. Ik heb een afspraak met hem, na zijn mailtje dat mij zeer nieuwsgierig maakte: "Jef, kan ik je dringend ontmoeten. Morgen om acht uur, in Dennenrust, oké? Ik verwittig Margot dat we samen ontbijten." Meer stond er niet, maar ik ken Victor vrij goed. Vorig jaar nog heeft hij mij geïnterviewd over een moordzaak aan zee die ik heb helpen oplossen. De amateurspeurder in mij is alert genoeg om te beseffen dat een gesprek met de Victor niet over de kleur van de bloemen in de tuin van het pension zou gaan.

Ik open de deur en daar zit ze, Margot, als de bewaakster van haar Koninkrijk. Ze zit in een gemakkelijke fauteuil naast de balie van de receptie. Ze draagt een oude maar degelijke grijze jurk en wollige pantoffels. Ze houdt haar hoofd lichtjes schuin en kijkt me vriendelijk aan.

'Goeie morgen, Jef, wees welkom. Je komt voor Victor, zeker? Hij zit al gewassen en geschoren op je te wachten, hoor. Ga maar rechtdoor naar de eetzaal, je kent de weg. Hij zit aan een tafeltje links naast de kachel.'

Ik groet haar terug en zoek Victor, die al met een koffietje voor zich het ochtendblad aan het doorbladeren is. Als hij me ziet, staat hij op en schudt me de hand.

'Fijn dat je kon komen, Jef. Laten we eerst ons ontbijt nemen. Ik vertel je daarna waarom ik je uitgenodigd heb.'

Victor Luyten is een 35-jarige slank gebouwde man, gemiddeld van lengte, met een rechte, ietwat gespannen houding. Hij heeft een smal gezicht met scherpe kaaklijn en is gladgeschoren. Zijn grijsgroene ogen kijken altijd rusteloos en onderzoekend. Hij draagt donkerblauwe jeans, sneakers en een T-shirt met subtiele print. Hij is bekend, bijna *berucht* zelfs, om zijn scherpe pen en zijn nog scherpere intuïtie. Zijn dossierkennis is enorm en zijn vasthoudendheid levert hem de bijnaam "de knoeselbijter' op. Hij wil steeds de waarheid kennen, koste wat het kost. Hij heeft een verleden als onderzoeksjournalist bij een Vlaamse krant. Dat heeft hij nooit kunnen loslaten, ook nu niet als freelancer voor *De Kempense Dorpsgazet*, het regionale weekblad.

Terwijl we ons roereitje met spek wegwerken, praten we wat over en weer.

'Hoe bevalt het je hier, Victor? Je bent al wel een tijdje in Bosduin, is het niet?'

'Yep, het zal nu bijna drie jaar zijn zeker. Tijd om te verkassen van dit pension naar een huurhuisje, maar het komt er zo moeilijk van. Margot zorgt te goed voor me.'

'Hoe ben je hier eigenlijk terechtgekomen?'

'Weet je, na mijn burn-out, mijn moeilijkheden bij de krant waar ik voor schreef en de vechtscheiding met m'n ex, heb ik heel m'n boeltje in Antwerpen verkocht. Ik vertrok zonder bestemming. Ik heb een paar jaar rondgezworven. Tot ik iets meer… volwassen werd, zeg maar. Toen besloot ik om een plekje te zoeken waar ik een paar maanden rustig kon nadenken over mijn toekomst.'

'En dan…,' zeg ik glimlachend, 'dan bleef je hier plakken?'

'Ik had nog nooit van Bosduin gehoord. Ik vermoedde dat dit wel het absolute einde van de wereld zou zijn, een vergeten gat in de Kempen. Met slechts een paar honderd zielen om het in de

stijl van pastoor Cornelis uit te drukken. Een tijdloos gehucht, waar het meest spannende nieuwsfeit van het jaar bestaat uit de diefstal van de fiets van de koster. Dat dacht ik althans!'

'Maar het draaide anders uit.'

'Dat kan je wel zeggen. Ik ben steeds meer betrokken bij het dorpsleven. Tot mijn verbazing is dit helemaal niet saai en routineus, maar zeer gelaagd, met goed geoliede informatiecircuits, de *roddelroutes* zeg maar.' Hij lacht beheerst tussen twee happen boterkoek door en geeft me een knipoog. 'Er spelen hier complexe relaties: machtsverhoudingen tussen mensen en organisaties, die in *niets* moeten onderdoen voor wat in de "Grote Stad" vanzelfsprekend is.'

'En nu ben je als journalist *back in business!* En toppunt van al: je bent aanvaard als één van ons. Eerst vreesden de Bosduiners dat jij, de vreemde snuiter met stadsmanieren, ons zou komen uitlachen alsof we domme boertjes zijn. Maar dat deed je niet!'

'Neen, Jef, ik probeer altijd respectvol te zijn. En ik ben oprecht geïnteresseerd in het gemeenschapsleven hier. Maar mijn grootste troef is wel dat ik met mijn artikels in de Dorpsgazet een aanzienlijke bijdrage lever aan het roddelcircuit!' Nu lacht hij voluit en dat trekt de aandacht van de andere drie gasten in de ontbijtzaal, die verbaasd onze richting uitkijken.

Aan een tafeltje bij het hoge raam zit een prille zestiger, een magere man, iets kleiner dan gemiddeld. Hij heeft een smal gezicht met ingevallen wangen en diepe rimpels rond ogen. Hij heeft grijs, dun, achterovergekamd haar. Hij keek even in onze richting, maar concentreert zich snel weer op z'n ontbijt.

'Zie je die man bij het raam zitten? Dat is Hans Zimmer, een Duitse toerist. Dat beweert hij toch.'

'Hoe bedoel je?'

‘Je ziet hem vaak wandelen op de heide, meestal op vreemde uren: bij zonsopgang of in de schemering. Meestal in de buurt van Ten Bosduyn, het domein van de familie Vermeulen.’

‘Een natuurliefhebber, kan toch?’

‘Dat kan Jef, maar hij heeft altijd een kanjer van een fototoestel bij zich en soms ook een metaaldetector. Ook opvallend: hij draagt aan één kant een oortje.’

‘Misschien gewoon een hoorapparaatje, gekocht vóór hij die promotie zag van “tweede aan halve prijs”?’

‘Haha, heel grappig! En hij praat tegen zichzelf. Beginnende dementie zeker? Neen, Jef, er is méér aan de hand met die meneer Zimmer. Alleen weet ik nog niet exact wat, maar ik heb wel een sterk vermoeden. Zijn verhaal is dat hij de verloren trouwring zoekt van zijn grootvader die in de streek gevochten heeft tijdens de vorige Wereldoorlog. Beetje vergezocht, maar ja, het kan…’

‘Ik hoor aan je stem dat je een andere theorie hebt over die man.’

‘Hij logeert hier al een paar maanden. Toevallig of niet, het is begonnen sinds die andere gast daar, Eugène Vautran, hier elke maand twee overnachtingen boekt.’ Hij wijst naar een man aan een tafeltje, dicht bij de keuken.

‘Eugène Vautran, de naam zegt me iets.’

‘Zal wel. Hij probeert zich hier *low profile* te houden en niet op te vallen, maar het is een beroemde Franse chef-kok. Hij woont in Roubaix en heeft er het gerenommeerde tweesterrenrestaurant *La Bécasse d’Or*.’

‘Ja, nu weet ik het weer, ik heb hem onlangs op tv gezien met de presentatie van zijn signatuurrecept: *la bécasse en habit de nuit.* Dat is houtsnip bereidt volgens een 19e-eeuws recept, inclusief de traditionele bereiding van de ingewanden. Zijn “testament”, zei hij.’

‘En…?’ vraagt Victor met opengesperde ogen.

‘Wat, “en”…?’ zeg ik verbaasd terugkijkend.

‘Een sterrenchef in Bosduin, die komt niet naar hier om hamburgers te bakken, denk ik. Héél eigenaardig. En weet je wat? Die culinaire topper is één keer per maand te gast in Huize Ten Bosduyn, bij de Vermeulens. En die wonen niet eens in hun oude landhuis maar in een andere villa in Bosduin.’

Op dat moment komt Margot het eetzaaltje binnen.

‘Meneer Lauwers? Telefoon voor u, aan de receptie.’ De man, de derde gast aan het ontbijt, een slanke veertiger, houdt z’n hoofd wat schuin en trekt aan z’n linker oorlel, terwijl hij Margot inschattend aankijkt. Dan staat hij behoedzaam op en volgt haar naar buiten. Victor kijkt hem na, de tas koffie halverwege zijn mond stilgehouden.

‘Ken je die man, Victor? Je kijkt zo bedenkelijk?’

‘Ja, ik ken hem. Maar ik dacht net: wie krijgt er nu in godsnaam nog een telefoontje via een vaste lijn? Heel eigenaardig, ik kan zo direct niet bedenken wat daarachter zit.’

‘Moet dat dan? Waarschijnlijk heeft hij zijn gsm vergeten op zijn kamer?’

‘Ja, dat kan natuurlijk. Of er speelt iets anders: zonder gsm op zak, ben je niet traceerbaar bijvoorbeeld.’

‘Moet je nu écht overal het slechtste van denken? Dat is een beroepsmisvorming, Victor. Maar zeg eens, wie is die man?’

‘Johnny Lauwers, zo staat hij hier ingeschreven. Hij “werkt tijdelijk in de streek”, heeft hij tegen Margot gezegd. Wat hij juist doet voor de kost is onduidelijk. Wat opvalt, is dat hij *onopvallend* is. Hij is het soort man die je vergeet van zodra hij uit zicht is. Kan jij bijvoorbeeld nu nog de kleren beschrijven die hij vandaag draagt?’

‘Euh… daar heb ik niet echt op gelet neen, iets neutraals vermoed ik, grijsachtig, geen opvallende accessoires alleszins.’

‘Helemaal exact! Onopvallend! Dat is zijn specialiteit. Opgaan in de massa, verdwijnen in het decor! Iets in mij zegt, dat hij hier niet voor het eerst is. Hij logeert hier nog maar een paar dagen, maar hij kent z’n weg in Bosduin op z’n duimpje. En hij weet méér over dit plekje dan hij laat uitschijnen.’

‘Victor, *du-uh*, gps misschien…’

‘Ja, maar *niet* om op het marktplein het enige bankje uit te kiezen dat niet wiebelt. *Niet* om drie keer op tafel te kloppen op café om de ober de boodschap te geven: “Giet ze nog eens vol”. Daarvoor moet je écht in Bosduin gewoond hebben om dat ritueel te kennen. Dus over die man heb ik ook zo mijn vermoedens. Ik ben ermee bezig.’

‘Als je iedereen in Bosduin op een of andere manier verdacht vindt en gaat screenen, dan ben je nog wel een tijdje bezig. Dat lijkt veel op obsessief gedrag.’

‘Weet je, Jef, eigenlijk zit je er niet ver naast. Sinds ik hier ben, heb ik mij echt vastgebeten in Bosduin. Ik word steeds meer getriggerd door de stinkende doofpotjes en verborgen mesthoopjes die er te vinden zijn in de keurig geharkte moestuintjes en achter de mooi geschilderde voorgevels, met hun proper gewassen dichtgetrokken gordijntjes. Meestal houd ik het gewoon wat stout en prikkelend als ik er iets over schrijf in mijn column in De Kempense Dorpsgazet. Het roddelcircuit smult ervan.’

‘Maar dat is niet altijd zo, heb ik begrepen. Je krijgt de laatste tijd ook tegenwind.’

‘Hoe dieper ik graaf, hoe meer weerstand er komt. Er zijn nu twee kampen in Bosduin. Je hebt diegenen die van mij zeggen: *“Hij is verdomd goed bezig”* en een kamp van: *“Ja, maar toch…”* De laatste groep bestaat in hoofdzaak uit gerespecteerde burgers die met naam en toenaam of als herkenbaar persoon in één van mijn pittige artikels aan bod zijn gekomen in een minder gunstige positie.’

‘Maar je schrijft pas iets over iemand na grondig onderzoek veronderstel ik?’

‘Uiteraard! Dat is de onderzoeksjournalist in me: voor ik iets publiceer, check ik altijd mijn bronnen. En, ik confronteer diegenen die er een rol in spelen *vooraf* met wat ik over hen ga schrijven. Met mijn obsessie, zoals jij dat noemt, om mistoestanden bloot te leggen, ga ik soms ver, héél ver. Dat levert mij vrienden op, maar ook vijanden. En daarover, Jef, wil ik het graag met jou hebben.’

Ik kijk hem verbluft aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik besef dat je geen flauw idee hebt waarom ik je uitgenodigd heb. Laat ik het zo stellen: Jij wordt een beetje mijn levensverzekering.’

‘Pardon?’

Hij haalt een usb-stickje uit zijn broekzak en legt het voor zich op tafel. Met z’n wijsvinger erop, schuift hij het stickje traag naar mij toe. Hij blijft me daarbij recht in de ogen kijken.

‘Binnenkort verschijnt er een artikeltje van mij in De Kempense Dorpsgazet. Ik wil niet overdrijven, maar het zal inslaan als een bom. Iedereen in Bosduin zal het met open mond lezen, zal zich betrokken voelen en zal er z’n mening over willen ventileren.’

‘En waar gaat het over? Waar kom ik in beeld?’

‘Wacht, het komt. Dat artikel is pas het eerste in een reeks. Ik ben op iets gestoten, Jef, dat veel verder gaat dan de gewone huis-tuin-en-keukencriminaliteit. Ik kan je er nu nog niets méér over zeggen, maar ik wil mijn voorzorgen nemen.’

‘Word je bedreigd of zo?’

‘Niet echt, althans niet op dit moment, maar de kans bestaat dat het escaleert.’

‘En wat kan ik doen om je te helpen, Victor? Wat verwacht je van mij?’

‘Jef, ik heb jou “uitverkozen” om het theatraal uit te drukken, omdat ik je vertrouw, omdat ik je apprecieer als mens en omdat jij de enige bent in Bosduin die ervaring heeft als amateurspeurder. Je hebt vorig jaar in Middelkerke bewezen dat je de politie verdomd goed kan helpen als ze in het slob zitten met een zaak. Daarom heb ik je nodig.’

‘Je verwacht verwikkelingen waarbij de politie moet optreden?’

‘Wat ik aan jou vraag, Jef, is om dit memory stickje bij je te houden. Er staan belangrijke documenten op over de zaken waarmee ik bezig ben, onderzoeksresultaten, interviews, foto’s en zo meer. De personen die in beeld komen, *weten* dat ik mijn voorzorgen neem door mijn bevindingen aan iemand in bewaring te geven. Ik hoop dat het helpt. Mij monddood maken lost voor hen niets op. De bewijzen die ik tegen hen verzameld heb, blijven bestaan. Dat is mijn levensverzekering.’

‘En wat wil je dat ik met dat stickje doe, Victor?’

‘Je moet het gewoon bijhouden tot ik dood ben. Daarna zal ik je laten weten wat je ermee moet doen…’

Bosduin — 14 september

Het is een vochtige, mistige avond. Het huis ligt als een donkere vlek aan de rand van de heide. Binnen branden slechts een paar lampen. De rest is verduisterd. Het hek aan de oprijlaan is gesloten. Alleen wie de code kent, geraakt binnen.

Ze komen niet samen, maar één voor één. Discretie is een deel van het ritueel. Geen enkele auto blijft zichtbaar staan op de oprijlaan. Ze worden achter het huis geparkeerd. Uit de ventilatieschacht van de kelder kringelt de geur van gebraden wild en sterke kruiden.

De toegangsdeur staat op een kier. Eén voor één glippen ze naar binnen. Ze begroeten elkaar in stilte met korte knikjes, geen handdrukken. Ze wachten. De inkomhal is schemerig donker. Enkel een groot ingelijst portret uit 1890 is verlicht met enkele spots.

Als het gezelschap voltallig is, negen in totaal, verschijnt de Achtbare Smaakmeester. De Meester opent de deur van het salon, "de parloir" en nodigt de gasten uit, zonder een woord te spreken, met een brede armzwaai, om plaats te nemen in de zwaar gecapitonneerde fauteuils.

De parketvloer, gelegd in licht eikenhout met visgraatmotief, kraakt als de gasten hun plaats innemen. De zware overgordijnen met hun kwasten zijn dichtgeschoven voor de hoge ramen. Niet om de koude te weren, maar om nieuwsgierige blikken buiten te houden.

In de brede witmarmeren schouw brandt een houtvuur. Het flikkerende licht tekent schaduwen op het hoge plafond dat rijk bewerkt is met ornamenten en rozetten in stucwerk. De grote kristallen kroonluchter, die omgebouwd werd voor elektriciteit, is

gedimd en geeft slechts een spaarzaam licht, nauwelijks genoeg om een boek te lezen.

Het aperitief wordt rondgedeeld. Champagne Dom Pérignon P3 Plénitude Brut Rosé in coupes van handgeslepen kristal. Geen flûtes, want dat is een te nieuwerwets gebruik voor dit gezelschap.

Er wordt nauwelijks gepraat. De gasten zitten in gedachten verzonken, zich voorbereidend op het genot dat hen te wachten staat. Dan is het moment aangebroken. De Achtbare Smaakmeester staat recht, zonder haast.

'Dames en heren, wilt u mij volgen.'

De Achtbare schrijdt waardig naar de aanpalende eetzaal. In het midden van de ruimte staat een massieve tafel in notenhout met daarrond tien stoelen. De tafel is gedekt met een wit linnen damasten tafelkleed, zilveren bestek en een servies in fijn porselein. De kristallen glazen schitteren in het gedempte licht van de monumentale kroonluchter die erboven hangt.

De gasten volgen. De Meester stelt zich op achter de stoel aan het hoofd van de tafel en wacht tot iedereen z'n plaats heeft. Dan gaan ze zitten, samen, als in één beweging.

Aan de rechterhand van de Meester zit de Erevoorzitter. Hij is 82 jaar, oud-adel en woont in een half vervallen kasteel in Kapellen. Zijn familiebezit is bijna uitgeput. Hij gebruikt de Confrérie om zijn zelfbeeld van aristocratische grandeur bevestigd te zien door het samenzweerderige respect van de andere leden. Het is echter hoogst onzeker of hij de astronomische prijs voor de gastronomische geneugten nog lang zal kunnen betalen. Hij plant al een "propere" exit, "om gezondheidsredenen", maar stelt het zo lang mogelijk uit.

Links van de Meester zit de Eregast van de maand. Dat is een wisselend lid van het negenkoppige gezelschap, zodat iedereen om beurt de eer krijgt om minstens een keer in het jaar naast de Smaakmeester plaats te nemen.

Wanneer iedereen zit, tikt de Erevoorzitter met de zwarte lepel, het symbool van de Confrérie, tegen zijn glas. Het kristalheldere geluid galmt in de stilte. Hij zegt, bijna ingetogen:

'Mes confrères et sœurs, soyez les bienvenus.'

Dan spreekt de Smaakmeester niet luid, maar wel theatraal, de rituele openingszin uit. Het begin van elk diner van de Broederschap.

'Vanavond herstellen we een smaak die de wereld vergeten is. Een smaak die alleen wij, de Confrérie des Gardiens du Goût Perdu nog waardig achten. Het genot zij met u!'

'En met u,' antwoorden de negen in koor. De lichten doven. Alleen de kaarsen op tafel en in de kandelaars op de grote lage buffetkast blijven branden. Dit markeert de overgang van de gewone wereld naar de culinaire onderwereld.

De deur van de "pantry", de dienstruimte die de eetzaal verbindt met de keuken in het souterrain, gaat langzaam open. Een lakei glijdt binnen zoals alleen lakeien dat kunnen: zonder geluid, zonder haast, maar met een vanzelfsprekendheid die de suggestie versterkt van de eeuwenoude traditie aan koninklijke hoven. De vergulde knopen op zijn donkerblauw livrei met goudgalon, lichten op in het flikkerende kaarslicht. Witte kousen, een kniebroek, witte handschoenen; alles aan hem is kraaknet en precies zoals het hoort.

Hij draagt een zilveren schaal met daarop een stolp. De gasten kijken niet naar elkaar. Ze kijken naar de stolp alsof het een kostbaar relikwie bevat. De lakei kijkt de Smaakmeester in de ogen en spreekt.

'Honorable Maître du goût, Mesdames et Messieurs, het voorgerecht. Een paté en croûte de bécasse.'

De Eregast kijkt de Meester zijdelings aan.

'De specialiteit van de chef-kok veronderstel ik?'

'Neen, Confrère, deze paté is uitzonderlijk gemaakt door een lokale bakker. De chef was te laat, slechte treinverbinding. Hij had geen tijd om het gerecht zelf te bereiden.'

'Zit die bakker ook in, euh… ons gezelschap?'

'Neen, uiteraard niet. Hij kreeg de ingrediënten aangeleverd met de vermelding dat het kwartel was.'

De Eregast laat een gniffelend lachje horen. De Smaakmeester glimlacht hautain.

Dan richt de Achtbare zich tot de man rechts. 'Monsieur le président d'honneur, à vous l'honneur.'

Die knikt begrijpend, staat recht en schrijdt waardig naar het buffet, waar de lakei de zilveren schaal neergezet heeft. De stolp is verwijderd. De man is zich zichtbaar bewust van de eer en van de verantwoordelijkheid. Hij krijgt een antiek, met de hand geslepen mes aangereikt. Hij snijdt de lauwe paté aan met een bijna medische precisie. Iedere snede is traag, gecontroleerd. De leden kijken toe in absolute stilte. De borden worden gevuld met kleine porties en rondgedeeld door de lakei.

Niemand eet. Iedereen kijkt vol verwachting naar de Achtbare Smaakmeester. Alleen die mag de eerste hap nemen. Dat is het ritueel van de verantwoordelijkheid. De Achtbare is het die het risico neemt. De eerste hap smaakt niet naar houtsnippaté, maar naar macht. De Smaakmeester sluit even de ogen, niet uit genot, maar uit triomf.

De anderen volgen zwijgend en pas als de laatste kruimel gegeten is, wordt er weer discreet gefluisterd.

'Zacht… bijna zijde.'

'Een smaak die niet meer bestaat.'

'Dit is waarom we samenkomen.'

'Achtbare, wij moeten bij gelegenheid eens praten,' begint de Eregast.

'Broeder, nu niet, het hoofdgerecht komt eraan. En dat willen we – zeker deze keer – absoluut niet missen.' Zonder hem aan te kijken, blijft de Meester gefocust op de deur van de pantry. Die wordt langzaam geopend en daar verschijnt de chef-kok, Le Dernier Conservateur.

'Mesdames, messieurs, je vous présente le plat principal, paon à la royale. Ce plat médiéval était servi à la cour royale française de Louis IX comme symbole de pouvoir, de beauté et de richesse.'

'Wat bedoelt hij?' fluistert de Eregast, want deze Antwerpse vastgoedkoning heeft wel veel geld, maar weinig talenkennis.

'Er wordt pauw geserveerd, bereidt op middeleeuwse wijze. Je zal zien, dat is uiterst spectaculair! Het was, laat ons zeggen, dagelijkse kost aan het hof van Lodewijk IX, bedoeld om zijn gasten te overdonderen met zijn rijkdom en macht'.

Op een roltafel wordt de schotel binnengereden. De gasten zien een zittende pauw, met een rechtopstaande waaier van de uitgespreide blauwe verenstaart. De kop en nek zijn gestrekt in een natuurlijke houding. De snavel is verguld met bladgoud. Behalve dat detail, lijkt het wel of het dier leeft.

Stoelen schuiven en de gasten uiten kreetjes van verbazing en verrassing.

'Hoe... hoe is het mogelijk?' stamelt de Eregast.

'Ja, een echt kunstwerk,' zegt de Smaakmeester. 'Het beest wordt gevild met pluimen en al in één geheel. Dan wordt de buik leeggehaald en gevuld met gevogeltegehakt. Daarna wordt het in z'n geheel gegrild en netjes terug in z'n verenkleed gestoken en dichtgenaaid. Vandaar de illusie dat het nog leeft. Maar binnenin zit gewoon gebakken gevogeltegehakt.'

'Niet te geloven!' zegt de man, sterk onder de indruk.

'Maak je geen illusies. Mooi, maar niet te vreten, behalve de vulling dan. Pauwenvlees is taai, droog en dradig. Maar ja, de

Confrérie wil de oude tradities doen herleven, dus lekker of niet, ze zullen ervan eten.'

'Dat klinkt weinig respectvol, lijkt me.'

'Ja sorry, ik bedoel het niet zo. Begrijp me niet verkeerd. Ik apprecieer jullie interesse, maar smaken verschillen nu eenmaal. Ik ga mij beperken tot een stukje van de vulling.'

Na het eetfestijn verzamelen de gasten in de bibliotheek voor een glas cognac. Ook hier is het interieur gericht op comfort, status en intellectuele opschepperij. Er staat een grote antieke wereldbol op een houten standaard, een kleine telescoop en een marmeren beeld van Aristoteles, een oud-Griekse filosoof. De muren worden gedomineerd door kamerhoge, ingebouwde walnoten boekenkasten, vol met boeken die waarschijnlijk nog nooit door iemand van de bewoners van het huis gelezen werden.

Diepe gecapitonneerde chesterfieldfauteuils staan rondom de grote open haard, die brandt in een schouw van wit gevlamd marmer. Boven de haard hangt een portret van de pater familias.

De gasten staan in groepjes wat te keuvelen, glas in de hand. Of ze lezen relaxed hun krant in één van de fauteuils. De Eregast komt dichterbij en legt vertrouwelijk een arm op die van op de Meester. Die schrikt even, maar blijft staan.

'Nu is het moment gekomen. Ik wil je nu spreken. Het is dringend, geloof me. Uitstel is niet meer mogelijk.'

De Smaakmeester geeft zuchtend toe met een lichte hoofdbeweging. Ze zoeken een donker hoekje op, uit de buurt van de anderen en zetten zich neer.

Aan de andere kant van de bibliotheek ontstaat plots een hevig tumult. Fauteuils schuiven, gasten springen recht.

'Bel de 112! Vlug, hij heeft dringend hulp nodig!'

De Meester springt recht, als gestoken door een wesp en snelt naar het groepje toe dat gebogen staat over een man die

stuiptrekkend op de grond ligt. Het is de Erevoorzitter, schuim op de lippen, de ogen wegdraaiend en zwaar hijgend.

'Wat is er gebeurd,' vraagt de Meester benauwd.

'Hij kreeg plots een hevige kramp in z'n maag en kort daarna viel hij pardoes neer.'

'Het schuim, die blauwe lippen,' zegt een Confrère. Hij is een lobbyist van een voedingsmultinational en de enige in het gezelschap met een beetje medische achtergrond. 'Het lijkt wel of hij vergiftigd is!'

3 – HETERDAAD OP DE HEIDE

Het is mooi lenteweer en ik heb tijd. Ik ga een wandelingetje maken op de heide. Noëlla is de hele dag met vriendinnen gaan *shoppen* in het Wijnegem Shopping Center. Bij "winkelen" denk je aan "boodschappen doen", dingen kopen die je nodig hebt. Daar zit de nuance met *"shoppen"*. Dat is winkelen om dingen te kopen die je *niet* nodig hebt. Ik gun het haar. Ik weet dat ze de knip op de beurs houdt. Waar ze het meest naar uitkijkt bij zo'n dagje uit, is het etentje achteraf met haar vriendinnetjes.

De heide ligt er stil bij. Geen toeristen, geen honden, enkel het droge ritselen van heidestruiken die tegen elkaar schuren. Ik zie wat verder Luc Devriendt staan, onze boswachter of "ANB-inspecteur", zoals hij liever aangesproken wordt. Hij kijkt zeer geconcentreerd met een verrekijker, gericht op een struik wat verderop.

'Dag Luc,' zeg ik, 'wat houd je zo bezig?'

Hij laat de verrekijker zakken en antwoordt doodernstig:

'Zie je die struik daar? Ik dacht eerst dat er een zeldzame vogel in zat… maar het is een plastic zak van de supermarkt. En dat is een invasieve soort.'

Ik grinnik. 'Een plastic zak is een *invasieve soort…*?' Luc knikt.

'Ja, want ze verspreiden zich sneller dan konijnen. Vooral als er toeristen in de buurt geweest zijn.'

Ik moet er hartelijk om lachen. Luc is 45 jaar en hij leeft voor zijn werk. Hij voelt zich één met de natuur. Hij denkt en handelt rechtlijnig, soms koppig, maar hij heeft een droog soort humor dat je pas merkt als je hem beter kent. Hij ziet er een beetje verwaaid uit, met een onverzorgde haardos en een dikke snor die naadloos overgaat in een halflange baard. Dat geeft hem een imago van slordigheid en oppervlakkigheid, terwijl zijn werk

juist het tegenovergestelde bewijst. Zijn scherpe donkerbruine ogen missen niets als hij zijn ronde loopt over de heide. En hij is een wandelende encyclopedie wat betreft de fauna en flora van dit natuurgebied.

'Kan ik een einde met je meelopen, Luc? Dan kan je mijn kennis over de broedseizoenen van de vogels wat bijspijkeren.'

'Graag, Jef, en nu je ernaar vraagt…'

Een schorre kreet breekt de stilte. Luc verstijft. Het geluid komt uit het domein Ten Bosduyn. Wij lopen op het pad aan de rand van het privéterrein van Gustaaf Vermeulen.

'Dat was geen vogel. Dat was een mens die vloekte,' zegt Luc. Hij sluipt dichterbij, laag tussen de struiken. En daar staat hij dan: de stroper, een man in een camouflagejas die net een dode vogel in een linnen zak laat glijden.

'Een beschermde soort,' stelt Luc vast, 'een wulp, een *numenius arquata*, in 't Latijn.' Hij kent zijn stiel! Hij ziet het meteen. Aan de poot van de wulp, een metalen klem. Heterdaad! Geen twijfel mogelijk.

Luc stapt naar voor, rustig maar onmiskenbaar aanwezig.

'Leg die zak neer, meneer. Ik ben inspecteur van het Agentschap Natuur en Bos. Leg de zak neer en blijf staan. U bent betrapt op een inbreuk op de natuurwetgeving. Ik ben gemachtigd om u aan te houden.'

De stroper draait zich traag om en pas dan ziet Luc dat het Dirk Van Hove is, de hobbyjager uit het dorp.

'Dit is privégrond, Luc. Jij hebt hier niks te zeggen.'

Luc toont zijn legitimatie. 'Dat heb je mis, Dirk. Mijn bevoegdheid stopt niet aan de rand van het openbaar domein. Je hebt een beschermde vogel gedood. Dat is een misdrijf, ook als het op privéterrein gebeurt. Je bent aangehouden.'

Dirk zet een stap achteruit, maar Luc is sneller. Niet agressief – dat is nooit zijn stijl – maar met de onverzettelijkheid van

iemand die dit al vaker gedaan heeft. Hij plaatst zich tussen de stroper en het pad.

'Je blijft ter plaatse tot de politie er is. Hoe beter je meewerkt, hoe sneller dit voorbij is.' Dirk kijkt naar links, naar rechts, naar de open heide. Hij kan nog weg, maar ontsnappen is zinloos. Zijn identiteit is bekend en het bewijsmateriaal ligt aan z'n voeten. Mét zijn DNA-sporen erop, moest het ooit zo ver komen dat het onderzocht wordt.

Luc meldt de situatie via zijn radio. 'Lotte? Eén verdachte, op heterdaad betrapt. Stroperij van een beschermde vogelsoort. De naam is Van Hove, Dirk Van Hove. Wij zijn op het privédomein Ten Bosduyn. Wij gaan nu de eigenaar op de hoogte stellen. Nagaan of die ook een klacht wil indienen tegen betrokkene. Haal ons daar maar op.' Dan kijkt hij de stroper streng aan.

'Dirk, wij gaan nu samen – rustig – naar het landhuis. We gaan Gustaaf Vermeulen inlichten over jouw activiteit op zijn terrein.' Hij kijkt me aan en beslist: 'Jef, jij gaat mee als getuige van dit misdrijf. Je zal straks ook een verklaring moeten afleggen.'

Ik knik bevestigend, al vind ik dit nu toch wel een beetje overdreven. De stroper kan toch moeilijk ontkennen, getuige of geen getuige in de buurt.

Het is Josepha Vermeulen die ons ontvangt. Ze is de 46-jarige dochter van Gustaaf Vermeulen en moeder van Laurent. Ze heeft een verzorgd, gedistingeerd uiterlijk en het voorkomen van een iets oudere dame van adel. Ze kijkt verbaasd: de boswachter, Dirk de jager met een linnen zak en ik. Ze weet niet direct wat ze ervan moet denken.

'Mevrouw,' begint Luc, 'mogen wij uw huis even betreden? Mijn naam is Luc Devriendt, ANB-inspecteur. Naast mij staat de heer Van Hove die ik zojuist op heterdaad betrapt en aangehouden heb op verdenking van stroperij van beschermd